

Cuprins

<i>Creioane, gume și descalificări</i>	9
<i>Găleți și ochelari</i>	42
<i>Pătrate și săgeți</i>	60
<i>Necazul cu copiii sau de ce sunt ei necesari</i>	87
<i>Expeditorul și mesajele</i>	107
<i>Bărbații din labirint</i>	137
<i>Coduri și istorii</i>	149
<i>Ceea ce va să vină</i>	166
<i>Echipa primește un nume</i>	173
<i>Insula Nomansau</i>	183
<i>Carpane și lucruri fără sens</i>	203
<i>Feciti-vă de cel din Gemeni!</i>	215
<i>Lecții învățate</i>	232
<i>Persoane și locuri care trebuie evitate</i>	242
<i>Concluzii logice și socoteli greșite</i>	251
<i>Mere viermănoase, viermi otrăvitori</i>	263
<i>O propunere surprinzătoare</i>	272
<i>Feste și invitații</i>	286

<i>Totul este așa cum trebuie să fie</i>	301
<i>Despre familii pierdute și găsite</i>	310
<i>Caracactusul strategic</i>	317
<i>Prins asupra faptului</i>	336
<i>Camera de Așteptare</i>	350
<i>Pedepse și promovări</i>	359
<i>O jumătate de ghicitoare</i>	371
<i>Șoptitorul</i>	380
<i>Sesam, deschide-te!</i>	399
<i>Practica te perfecționează</i>	417
<i>Recunoaște-ți potrivnicul</i>	426
<i>Olecție de șah</i>	441
<i>Soarelele din galerie</i>	449
<i>Sacrificii, scăpări ca prin urechea acului și ceva care seamănă</i> <i>cu un plan</i>	466
<i>Vesti proaste și vesti proaste</i>	481
<i>Descoperirea lui Sticky</i>	495
<i>Marea Mașinărie Biruitoare Kate</i>	510
<i>Poziții și căderi</i>	525
<i>Cel mai bun medicament</i>	539
<i>Scăpări și întoarceri</i>	560
<i>Pentru fiecare ieșire există o intrare</i>	569

Într-un oraș numit Stonetown, lângă un port numit Portul Stonetown, un băiat pe nume Reynie Muldoon se pregătea să dea un test important. Era al doilea test din acea zi – primul avusese loc într-un birou aflat în cealaltă parte a orașului. După ce testul se încheiase, i se spusese să vină aici, în clădirea Monk, aflată pe Strada a Treia, să nu ia nimic cu el în afară de un singur

creion și o singură gumă și să nu ajungă mai târziu de ora unu. Dacă avea să întârzie cumva, sau venea cu două creioane, sau își uita guma, sau nu respecta în vreun alt fel instrucțiunile, nu i se mai îngăduia să dea testul, și cu asta totul se termina. Reynie, care voia foarte mult să îl dea, respectă cu mare grijă instrucțiunile. Lucru destul de curios, acestea erau singurele instrucțiuni primite. Nu i se spusese, de pildă, *cum* să ajungă la clădirea Monk, și fusese nevoit să întrebe la cea mai apropiată stație de autobuz, să obțină un orar al curselor de la un șofer de autobuz, care încercase să-l păcălească și să-l facă să plătească pentru orar, și apoi să meargă pe jos mai multe cvartale pentru a putea lua autobuzul pentru strada 3. Nu că toate acestea ar fi fost grele pentru Reynie Muldoon. Deși nu avea decât unsprezece ani, era obișnuit să se descurce singur.

De undeva, din cealaltă parte a orașului, clopotul unei biserici bătu jumătatea de oră. Douăsprezece treizeci. Mai avea încă de așteptat. Când încercase, la ora douăsprezece, ușile de la clădirea Monk, văzuse că erau încuiate. Așa că Reynie își cumpără un sandwich de la un chioșc cu gustări și se așează pe o bancă din parc ca să-l mănânce. *Într-o clădire înaltă, situată în cel mai aglomerat cartier din Stonetown, trebuie să existe multe birouri*, se gândi el. Niște uși încuiate la ora amiezii păreau cam ciudate. Dar dacă stătea și se gândea mai bine, ce *nu* era ciudat în toată povestea asta?

Pentru început, fusese anunțul. Cu câteva zile în urmă, Reynie citea ziarul în timpul micului dejun la Orfelinatul din

Stonetown, împărțind paginile cu profesoara lui, Miss Perumal. (Pentru că Reynie terminase singur toate manualele, chiar și cele pentru elevii de liceu, directorul orfelinatului îi dăduse un îndrumător special cu care să lucreze atunci când ceilalți copii se duceau la ore. Nici Miss Perumal nu prea știa ce să facă cu Reynie, dar era inteligentă și prietenoasă și, în timpul pe care îl petreceau împreună, începuse să le placă să-și împartă ziarul de dimineață la micul dejun și la ceai.)

Ziarul din acea dimineață fusese plin de obișnuitele titluri, câteva dintre ele concentrate asupra a ceea ce era numit în mod obișnuit *situația critică*. Lucrurile scăpaseră în mod grav de sub control, spuneau respectivele titluri: sistemul de învățământ, bugetul, poluarea, crimele, vremea... De fapt, totul era un dezastru complet, și cetățenii cereau în mod imperios o îmbunătățire majoră – nu, chiar *radicală* – în guvernare. „Lucrurile trebuie să se schimbe ACUM!” era sloganul lipit pe toate panourile din oraș (un slogan foarte vechi), și deși Reynie rareori se uita la televizor, știa că *situația critică* era principalul subiect în jurnalele de știri din fiecare zi, și asta se întâmpla de mulți ani. Evident, atunci când Reynie și Miss Perumal s-au întâlnit prima dată, au discutat pe îndelete despre *situația critică*. Descoperind însă că aveau păreri destul de similare în privința politicii, ajunseseră în scurt timp la concluzia că o astfel de discuție e plictisitoare și hotărâseră să renunțe la subiect. Așa că, de obicei, vorbeau despre alte știri, cele care erau diferite de la o zi la alta,

PĂTRATE ȘI SĂGETEȚI

Camera se afla la etajul al șaptelea, așa cum bănuise Reynie. Pe ușă nu scria nimic, dar după ce se învârtiră pe coridoarele pustii și se uitară la toate plăcuțele de pe celelalte uși (existau un 7-A, un 7-C, un 7-D și un 7-E), se întoarseră la ușa pe care nu scria nimic, și Kate ciocăni la ea plină de îndrăzneală. După o clipă de așteptare, ciocăni din nou, și mai tare. Asta se întâmplă

de mai multe ori până când, în sfârșit, căpătară un răspuns – care, de fapt, nu veni de dincolo de ușă, ci exact din spatele lor.

— Ajunge cu ciocănitul, spuse o voce adâncă lângă ei. Copiii se răsuciră surprinși.

În fața lor stătea un bărbat înalt, cu o pălărie ponosită, o jachetă ponosită, pantaloni ponosiți și niște ghete la fel de ponosite. Obrajii lui rumeni erau întunecați de favoriții țepoși, iar părul lui (atât cât se ițea de sub pălărie) era galben ca paiul. Dacă n-ar fi fost privirea vie din ochii de un albastru intens, ai fi zis că e o sperietoare de ciori coborâtă de pe prăjina ei. În plus, expresia omului era de profundă tristețe. Toți copiii observară asta imediat. Reynie fu atât de impresionat încât, în loc să spună „Bună ziua”, întrebă:

— Vă simțiți bine, domnule?

— Mă tem că nu, răspunse bărbatul. Dar asta n-are nicio importanță acum. Sunteți pregătiți să începeți noul test?

— Dar încă nu am făcut cunoștință! spuse Kate și întinse mâna. Numele meu e Kate Biruietot, deși prietenii îmi spun... Aruncă o privire către băieți, care se uitau la ea cu un aer de îndoială. Ei, prietenii mei îmi spun Kate.

Omul dădu mâna cu Kate, fără prea multă tragere de inimă. Chiar și strângerea lui de mână părea tristă – degetele lui doar o atinseră. Băieții se prezentară și ei, și omul le strânse și lor cu tristețe mâinile.

— Așa, spuse el. Am făcut cunoștință. Acum...

— Dar nu ne-ai spus numele *dumitale*, insistă Kate. Omul oftă și rămase puțin pe gânduri.

— Spuneți-mi Layazar, zise el în cele din urmă.

— Țsta e numele mic sau cel de familie?

— Doar Layazar. Și gata cu întrebările. Trebuie să trecem la treabă. Acum, care dintre voi e George?

Kate se încruntă. Începea să-și piardă răbdarea cu omul ăsta.

— N-ai auzit? Numele noastre sunt Sticky, Reynie și Kate! Sticky își drese glasul.

— Ăăă, păi, de fapt, numele meu e George. Sticky e doar porecla mea.

— Numele tău e George Washington? exclamă Kate. Ca președintele? Părintele națiunii noastre?

— Nu e ceva neobișnuit, se apără Sticky. Nu trebuie să râzi de mine pentru asta.

— Ei, stai liniștit, amice, spuse Kate. Nu râdeam de tine.

Era cât se poate de limpede că Sticky era foarte sensibil în privința numelui său.

— Sticky sau George, oricare ar fi, spuse Layazar. Tu ești primul. Intră pe ușa aia și închide-o după tine.

Sticky făcu ochii mari.

— Trebuie să intru singur?

— E-n regulă. E doar un test. Or să vină și ceilalți imediat.

— Succes, Sticky, spuse Reynie, bătându-l pe umăr.

Sunt sigur că o să te descurci foarte bine!

Chiar a doua zi, Sticky fu prins trișând. Cu o furie triumfătoare, Jillson se îndreptă cu pași mari către fundul clasei, îl înșfăcă pe Sticky de mână – cea cu care se trăgea de lobul urechii – și întrebă:

- Ce-i asta?
- Mă... mâna mea, murmură îngrozit Sticky.

Pcins asupra faptului

— Da, dar ce făceai cu mâna ta?

— Mă scărpinam la ureche.

— Nu sunt așa de proastă cum par, să știi! urlă Jillson, apoi ezită, dându-și seama de ceea ce spusese, după care se încruntă și continuă: gata, Washington, mergi la Camera de Așteptare! Ridică-te în picioare!

Jillson se uită către Reynie și Kate, apoi în spate la Constance, în mod limpede bănuindu-l pe unul dintre ei ca partener în trișare. Dar numai de băiatul chel și agitat era sigură.

— Ridică-te *în picioare*, repetă ea, trăgându-l în sus pe Sticky ca și cum n-ar fi fost mai greu ca o păsăruică. Voi ceilalți stați liniștiți. O să trimit un alt Executiv să vă monitorizeze testul – pe care, mulțumită acestui trișor, va trebui să-l luați de la început.

În timp ce era târât afară din clasă în huiduielile și ocările celorlalți elevi, Sticky reuși să mai arunce o ultimă privire speriată către Reynie, înainte să iasă. Cu un sentiment îngrozitor de neputință, Reynie îl urmări dispărând. Se uită la Kate, care clătină din cap înnegurată. Sticky o încurcase rău de tot. *Toți* o încurcaseră rău de tot.

— Ah, ce trist! spuse Martina.

— De fapt, exact *ce* e Camera de Așteptare? întrebă Eustace Crust, unul dintre recruții speciali.

— Întreabă-l pe Corliss Danton, spuse cu un aer mulțumit Martina. Spune-le, Corliss.

Corliss, care când auzise de Camera de Așteptare își ascunsesese fața în mâini, își ștergea în tăcere lacrimile din ochi.

— E..., spuse el, ... e doar un loc unde mergi când aștepti să te întâlnești cu domnul Cortina. Un... loc neplăcut.

Reynie se uită la Constance, a cărei față era și mai ursuză ca de obicei, dar și temătoare. Voia să o liniștească, dar ea nici nu se uită înspre el. Oricum, la ce ajuta o privire liniștitoare? Era la fel de convins ca și Constance că soarta li se apropia repede de sfârșit.

Era foarte rău că cele mai mari temeri ale lui Sticky se adeveriseră, dar dacă Sticky îi spunea totul domnului Cortina – și cine l-ar fi învinuit dacă ceda sub presiune? – asta ar fi însemnat sfârșitul misiunii lor... și începutul a *altceva*. Ce-ar face domnul Cortina dacă ar afla? Ar distruge tot? O spălare completă a memoriei? Și nu numai pentru Sticky, ci pentru ei toți?

Poate că nici nu meritau efortul, își spuse disperat Reynie. În fond, erau niște orfani – sau, în cazul lui Sticky, așa se credea. N-ar fi posibil ca doar să... să dispară? *Au plecat departe*, va spune domnul Cortina. *Chiar* au plecat. Reynie simți panica strângându-i stomacul, ca atunci când visa că se prăbușește în gol. Doar că din vise te trezești întotdeauna.

După ultima oră din acea zi, membrii Misterioasei Societăți Benedict – cu excepția unuia – se adunară în grădina alpină.

— Sper că Sticky nu suferă prea mult, spuse Kate. Se temea de Camera de Așteptare mai mult ca de orice. Dacă trebuia să i se întâmple asta unuia dintre noi, eu trebuia să fiu.

Coborâra prin pasajul întortocheat, în jos, tot mai în jos, prin întuneric, printre pânze de păianjen și picături de apă care cădeau din tavan, până când, în cele din urmă, ieșiră într-un soare strălucitor, cu un vânt rece și zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci. Se aflau în cealaltă parte a insulei, partea cea mai îndepărtată de pod. În depărtare se vedea o barcă cu motor

trasă pe țârm, pe o fâșie îngustă de nisip. Micul grup se strecură printre tufișuri și prin pietriș către barcă. Layazar îl trânti pe domnul Cortina pe nisip, apoi începu să le ajute pe Rhonda și Numărul Doi să urce copiii în barcă. Kate tocmai se cățăraseră peste copastie, cu Rhonda și Numărul Doi după ea, când Sticky arătă cu mâna și strigă:

— Fuge!

Layazar se răsuci. Frânghia lui Kate zăcea desfăcută în nisip, iar domnul Cortina alerga cu o iuțea surprinzătoare înapoi pe drumul pe care veniseră. Deja se afla aproape de pasajul secret. Layazar scoase imediat pușca cu tranchilizante și trase – dar prea târziu: domnul Cortina ajunsese prea departe. Săgeata vâjâi în urma lui, chiar în momentul în care dispărea în pasajul secret.

Era o adevărată nenorocire, și pentru o clipă Layazar redeveni cel de odinioară, trist și posomorât. Cu o expresie încrunțată se întoarse către copii.

— N-avem timp să-l urmărim. Sarcina mea e să vă duc într-un loc sigur, și de aceea trebuie să plecăm imediat. Pe când se pregătea să pornească, își spuse o mână pe umărul lui Kate și murmură cu blândețe: să-mi aduci totuși aminte să te învăț să faci un nod mai bun.

— Și dacă domnul Cortina îl oprește pe domnul Benedict înainte să poată scoate din funcțiune Șoptitorul? întrebă Sticky.

— O să găsim un loc unde să ne ascundem, spuse cu o voce gravă Rhonda. Astea sunt instrucțiunile domnului Benedict.

Layazar lansă barca la apă și îi scoase din canal, unde copiii se uitară îngrijorați la stâncile care țâșneau ici și colo din apă în jurul lor.

— Ăăă... Layazar, nu e periculos să navighezi prin apele astea? întrebă Reynie când barca trecu în viteză, la doar o palmă, pe lângă o stâncă ascuțită.

— O, da, grozav de periculos, spuse Layazar zâmbind. Multe bărci s-au răsturnat aici. Dar nu degeaba am înotat eu în fiecare noapte în canal. Știu bine fiecare stâncă. Nu aveți de ce să vă temeți.

Imaginea ciudată a lui Layazar zâmbind le îndepărtă temerile, dar o și irită pe Constance, care izbucni:

— Cum poți să zâmbești când știi că domnul Benedict a rămas acolo? Cu siguranță a fost deja prins, iar acum domnul Cortina va avea grijă să fie omorât!

— Stai liniștită, fetiță, spuse Layazar, mijind ochii pentru a se feri de perdeaua de stropi de apă pe când ducea barca printre două stânci. Țărmlul se apropia cu repeziciune. Am de gând să mă întorc după el imediat ce vă las pe țărml în siguranță. Nu l-aș părăsi niciodată pe domnul Benedict.

— Dar n-o să ai nicio șansă! Ești rănit, și ei or să te aștepte! Domnul Cortina o să...

Fetița supărată fu întreruptă de pătrunderea bărcii pe țărmlul nisipos. Înainte să poată continua, Numărul Doi o luă în brațe și o duse la mașina care îi aștepta. Ceilalți le urmară repede, și